

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De domino Henrico Brune. VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

nt superflui humores corpus ; & generat vanam gloriam , elatum
cor, incompósitos mores, vanas cogitationes, instabilitatē men-
tis, Dei obliuionem & contemptum, applausum hominum, tur-
batam conscientiam, tenebrosū intellectum, & magis exina-
nit & debilitat animam quā reficit. Igitur moderatē studere &
bene masticare, magis reficit animam, quā inconsideratē mul-
ta absque masticatione. Sequitur ergo, quōd anima mortua est,
quæ verba Dei indefinenter non digerit in mores & in virtutes;
vel consumit seipsam, & fit putrida diuersarum concupiscentia-
rum malarum humoribus, & consumitur à damonibus, sicut cor-
pus à vermibus.

41. In pulsu horologii, quasi in medio inimicorum versatus
& in te deficiens, clama ad Deum, & ora: Ne derelinquas me
Domine Deus, Deus meus ne discesseris à me. Aliquando ad B.
Virginem, Aue M A R I A. Cogita te à Deo respici, & opera tua
ab Angelis ipsi præsentari; quid boni fecisti, quantum profecisti,
& quid mali commisisti. Cum audis campanam, cogita: Surgite
mortui, venite ad iudicium. Semper nitere sequi voluntatem a-
liorum in illis, quæ non sunt peccata vel contra Deum, & tuam
voluntatem & consilium semper abijcere. Omnia contraria & ti-
bi dura, cum labore & dolore capere; & nulli ad extra importunè
cum impatientia respondere. Elige magis misereri, & in hoc po-
tius excedere, quā in duritia. Quando interrogas prælatum &
rectorem tuum, cogita, quōd Dominus in his habitans loquitur
per eos, & dicit suam voluntatem; & quā periculosum est tibi,
eius dispositioni per eos resistere. Multoties cogita de peccatis
quotidianis, ex qua radice procedant. Timor immoderatus vel ni-
mia præsumptio, quotidie te impediunt. Declinare ad diuitias, ad
delicias, ad honorationem & applausum hominum, ad curiosita-
tem, ad delectationes terrenorum, ad propriam voluntatem & pro-
prium videre, & fugere vel non curare humilia, ad huiusmodi de-
clinare est regredi ad vitia, & auerti à Christo, & maximè ab re-
gula patris spiritualis; quia hæc est verissima via ad virtutes, resi-
stere vitijs, & humiliter obedire prælatis.

V I T A
D O M I N I H E N R I C I
B R V N E .

I. Magnæ deuotionis & sanctæ simplicitatis virum, nec non
Angelicæ puritatis sacerdotem, præterire non debeat: sed
Rrr 2 ipsius

ipsius primordiali socio, atque prae cordialissimo compresbytero domino Luberto, coniungere placet, & aliquid in eius laudem proferre. Ipse est dominus Henricus Brune, sodalis domini Luberti, Deo dilectus & hominibus acceptus, omnibus benignus, nulli onerosus. Hic in Hollandia natus, cuius fuit Leydenfis ciuitatis, ex honestis parentibus & consanguineis. Sed nihil aestimans seculi diuitias & honores, amicorum vitauit aspectus, quaesuit Dominum in tempore iuuentutis, & vsque ad senium adhaesit illi corde perfecto. Mansit autem in obedientia in domo domini Florentij, cum omni humilitate & mansuetudine multa; audiens confessiones deuotorum, & celebrans missas suas cum magna deuotione & reuerentia; sine cura temporalium rerum viuens in tranquillitate & simplicitate cordis, atque inter fratres conuersans sine querela; testimonium bonum habens in tota Daenentria, notus apud religiosos in pluribus locis, sicut verus Israhelita absque dolo & nequitia, tanquam columba sine felle, praeditus singulari innocentia vita. Oculi eius semper ad Dominum; & vbi cumque solus esse potuit, ab oratione & deuota meditatione non cessauit.

2. Sedebat aliquando in hyeme iuxta focum manus suas calefaciendo, sed faciem conuertit ad parietem; secretò interim oras, & silentium bene seruans. Quod cum viderem, multum edificatus fui, & eo amplius eum dilexi. Nunquam ego indecens verbum ab eo percepi, nec super eo conqueri audiui, nisi quòd missam suam ceteris tractius celebrare consuevit. Quo tamen facto, plures seculares ad deuotionem missae suae traxit, & facilis ei indulgentia dabatur, quia inuitè à dilecto Iesu separabatur.

Miracula
tria pro cõ-
firmatione
fidei Eu-
charistiae.
Primum.

3. Accidit tamen, vt vir quidam fidelis occulte impugnatione diaboli tentaretur in fide, qui etiam de sacramento altaris, coepit quodammodo dubitare de veritate corporis Christi. Is ergo cum staret ad audiendam missam huius deuoti sacerdotis, saepe ingemuit, dolens de praua immisione spiritus maligni; orauitq; Dominum, vt sui in hac vacillatione dignaretur misereri. Sed misericors Deus, qui animarum saluti varijs ac miris modis occurrere solet, praefatum virum noua & insolita visione instruxit, atque in fide suaviter confortauit. Vidit namque inter manus sacerdotis sibi apparere, non speciem panis, sed formam speciosi pueri praefati filijs hominum; & nimium stupens ac tremens gratias egit, & Deum benedixit. Sacerdos verò de his nihil sciens, officium missae solito more cum benedictione compleuit. Nò enim propter eum, qui fide & gratia plenus erat, haec ostensa sunt, sed propter infirmum in fide roborandum.

Secundum 4. Et quia sermo de venerabili sacramento incidit, adhuc referam

feram confimile factum de quodam sacerdote in partibus Frisiae, sed minus laudabilis vitae. Siquidem bonae memoriae fratre nostro Alardo narrate cognoui, quod erat cum eo quidam presbyter paruae scientiae, & fame non clare. Iste, cum ecclesiam intraret, ut diuina celebraret; honesta quadam matrona, quae eius imperitiam cognouit, cepit intra se de eo suspecte cogitare ac murmurando dicere: Quid tu imperite vis facere, & quomodo tu indignè poteris tam magnum sacramentum conficere? Haec ea cogitante, presbyter cepit celebrare, & diuina mysteria tractare & consecrare. Factum est autem, dum venerabile sacramentum ritu ecclesiastico consecratum eleuaretur, & omnis populus hoc flexis genibus fideliter adoraret, matrona supradicta vidit in eleuatione apertis oculis figuram hominis Christi nimium stupida & perplexa. Finita itaque missa, hanc visionem alteri sacerdoti secreta exposuit, & quid mali de celebrante antea cogitauerit, humiliter confessa est. Qui diligenter gestae rei ordinem & visionem examinans, matronae respondit: Hoc Deus pro tua salute fieri permisit, ne de cetero male de sacerdotibus cogites, nec de vera consecratione dubites, licet male fama sint & indignae vitae. Illa haec audiens firmam fidem tenuit, & Deo iudicium de sacerdotibus eius commisit.

5. Sed non te pigeat, aliud iterum miraculum de hoc summae venerationis sacramento audire. Eo namque tempore, quo monasterium montis S. Agnetis illic moraturus intraui, quadam deuotus clericus mecum diu in eodem loco habitans, pro quadam causa ad vicinum monasterium perrexit. Cumque in itinere esset iunxit se illi quidam secularis, cum eo socialiter vadens, ac familiariter colloquens. Factum est autem, dum pariter ambularent, & de Deo conferrent, ait ille secularis clerico secum comitanti: Dicam tibi amice dilecte, quid mihi in vita mea breuiter accidit. Longo fui tempore, quod intrans ecclesiam, nunquam potui sacramentum altaris in manibus sacerdotis videre. Existimans autem, quia nimis remotè tunc starem, & praecaligine oculorum non possem bene videre, accessi propius, quantum auctus fui & licuit; sed nihil penitus profuit mihi, nihilque inter manus sacerdotis conspexi. At istud etià ultra annum mihi euenit, & qua de causa non satis perpensi. Tandem in me reuersus & multum perplexus, ad sacerdotem me contuli, & cuncta ei in confessione denudavi. Ille benignè me audiens, & cautè secreta perquirens, inuenit me stare in odio cuiusdam proximi mei: cui pro nulla re volui offensam, qua me offenderat, dimittere. Animaduertens bonus & discretus confessor culpam malitiae meae, increpando & admonendo perdocuit me, asserens periculosè valde fore in tali

Tertium.

duricia stare: nec posse aliquando veniam promereri, nisi ex corde dimitterem offensas omnes: atque idcirco mihi istud accidere, quia non essem dignus diuinum sacramentum oculis malignis intueri. Auditis his sacris monitis, acquicui consilio sacerdotis: & toto corde compunctus, remisi ex integro iniurias, nolens meipsum de cetero vindicare: quatenus possem Deo reconciliari, & gratiam perditam recuperare. Tunc demum sacerdos me absoluit, & imposita pœnitentia abire permisit. His gestis, statim ad ecclesiam intraui, & missam audiui: Deo mihi propitio facto, sacrum corpus Christi in manibus sacerdotis oculis meis clarissimè vidi: & gratias agens, Deum in mirabilibus operibus suis benedixi.

6. Sed ad propositum redeundum, & de felici fine dilecti domini Henrici, aliquid iam tractandum. Nam cuius vita virtutibus ornata exitit, eius quoque exitus felicem transitum ex hoc mundo meruit habere. Inter alias virtutes, homo iste pius & deuotus, suo superiori humiliter erat subiectus; dans exemplum bonum presbyteris & clericis, ne se eleuent propter sacerdotalem gradum supra iuniores. Celebrauit aliquoties in festis apud leprosos, de licentia domini Florentij, vbi eidem tunc ministraui.

7. Quadam vice, cum fratribus perrexit pro indulgentijs in Arnem, & interrogatus est in via, pro quanto indulgentias suas daret. Qui ait: Libenter darem indulgentias meas pro hac gratia, vt quotiescunque alicui aliqua bona dicerem, quod ille statim conuerteretur & suam vitam emendaret. Quod audientes fratres, mirabiliter edificati sunt de tam bono responso, ex magno animarum zelo, in corde pio & puro.

8. Igitur anno Domini millesimo quadringentesimo vigesimo nono, cum pestilentia regnaret Sutphanix, vbi tunc fratres domus domini Florentij à Dauentria profugi, cum multis alijs deuotis morabantur, Dominus Henricus ipsa peste infirmatus est, & ad extrema peruenit, premium laboris sui à Domino confidenter exspectans. Qui ferè à tempore magistri Gerardi stetit in domo domini Florentij, per annos circiter quadraginta quatuor sacerdotio functus, diutissimè viuens vltra omnes, qui cum eo in primo feruore inceperunt. Sed & per omnè tempus suum laborauit in opere scripturæ, quem multoties vidi vasa coquinæ lauātem, & alia humilia opera facientem.

9. Penè nihil sciuit, nec voluit loqui, nisi de Deo & de salute animarum. Et quod exercuit in vita, continuauit vsque ad mortem. Nam omnes horas suas legit vsquequo tradidit spiritum. Nec lectionē sacrę Scripturę intermisit in infirmitate sua, consolationem quærens potius in sermonibus Dei, quàm in confabulatione.

latio.

lationibus hominum. Migravit autem ab hoc seculo pijsimus sacerdos, anno Domini supra dicto in crastino S. Bartholomæi Apostoli, circa undecimam horam diei, ipso die S. Gregorij Episcopi Traiectensis. Sepultus est autem in cœmeterio S. Walburgæ virginis, apud collegium canonicorum in Sutphania.

V I T A

DOMINI GERARDI

SVTPHANIENSIS.

Libet iã deuoti & eruditi viri domini Gerardi de Sutphania virtutes breuiter indagare, & pro bono memoriali vitæ eius, exempla atque scripta futuræ generationi imitanda proponere: qui inter primos fratres & diuinæ legis zelatores meruit præstantissimus nominari. Et licet breui vixerit tempore, gratissima tamen nobis reliquit doctrinæ monumenta. Erat enim studiosus valde in scripturis Sanctis, trahens etiam ex abditis sententijs doctorum varias aromatum species, contra vitiorum morbos, ad sanandum animarum languores: sicut præcipuè patet in duobus libellis ab eo editis: quorum vnus incipit: Homo quidam, & alius, Beatus vir intitulatur. Ab infantia namque & puerilibus annis, ad discendum inclinatus fuit; ingenio habilis, & ad artes auidus liberales: refugiens ex animo negocia secularia, & quæcunque poterant studium sapientiæ impedire.

2. Cumque adoleuisset bonæ indolis iuuenis, perrexit ad extraneas scholas melius imbuendus; ibique toto conamine satagebat bene frequentare, manè diluculo surgere, & ad audiendam lectionem tempestiuè properare. Omne tempus ad studendum breue ipsi videbatur, semper ex ore magistri aliquid vberioris scientiæ capere cupienti, quod armariolo pectoris sui tenaciùs inferebat. In tantum animus eius flagrabat in scientia proficere, vt vehementer tristaretur, quando in scholis non legabatur à magistris. Proinde quandoque flebat, quòd diebus celebribus lectio non fiebat: malè contentus, quòd dies sine fructu lectionis transiret. Longè namque distabat ingenua mens eius, à segnitie obtusorum & euagatione lasciuorum: qui per plateas currentes lusibus delectantur insanis, exhorrentes scholas, & ecclesiam rarò visitantes. Hic verò pensabat ad quid venisset, & cur scholæ institutæ essent, ideo acriter studeo incubuit: & tam sapienter profecit, vt de scholastico discipulo, æter-